

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

22. ROČNÍK - ČERVEN 2024 - ČÍSLO 238

FARNÍČEK

Poselství papeže Františka k 1. Světovému dnu dětí

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

prožili jsme dlouhou, krásnou, duchovně bohatou, ale i náročnou dobu velikonoční s bohatě prostřeným stolem Božího slova. Zkuste se letmo zpětně zadívat, je-li tam některá pasáž, která se vás nějak více dotkla, ke které jste se třeba i vraceli?

Mě se silně dotkla slova evangelia svatého Matouše ze slavnosti Nejsvětější Trojice, kterou se začalo liturgické mezidobí. Především také Ježíšova slova: „*Je mi dána veškerá moc nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy... a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal... Hle, já jsem s vámi po všechny dny...*“

Ježíš mluví s úžasnou autoritou o nejdůležitější skutečnosti křesťanství. Mám být jeho učedníkem – učit se žítí života ve vztahu k Bohu, lidem, světu od Něho a získávat pro Něho další učedníky – v rodině, farnosti, zaměstnání, veřejné činnosti... On mě posílá a zároveň jde se mnou! A co já...?

A nyní zpět k Farníčku. Co si můžete přečíst v tomto čísle? Začnu Amoris laetitia – radost z lásky – z exhortace papeže Františka ze synody o manželství a rodině. Úžasná katecheze o odpouštění vin v rodinném životě. Návod k okamžitému použití.

A hned skočím k „superbombě“ papeže Františka, který má 88 roků! - tedy – praprapradědeček, který vyhláší první Světový den dětí a tak uvádí do života něco úžasného. Přečtete si jeho Poselství k tomuto dni a uvědomíte si, jak má papež František jednu ruku na „tepu doby“ a druhou na vanutí Ducha.

Čtete, přemýšlejte, mluvíte o tom s druhými, konejte...”

A budete-li mít chuť, čas a sílu pokuste se prokousat třetí konstitucí II. vatikánského koncilu Dei verbum – o Božím slově – jak se nám dává poznat a jak se nám daruje náš úžasný Bůh – Abba – táta, tatínek.

A k završení všeho bych doporučil přečíst krátkou úvahu mého oblíbeného autora – teologa, pastoralisty i básníka Romano Guardiniho – Dívat se na druhého s láskou.

Všem vám žehná o. Josef

POSELSTVÍ K I. SVĚTOVÉMU DNI DĚTÍ (25.-26. KVĚTNA 2024)

Milé holky a milí kluci, blíží se váš první světový den, který se bude konat v Římě 25. a 26. května. Proto vám posílám toto poselství a jsem rád, že ho můžete přijmout, děkuji všem, kdo vám ho zprostředkují.

Především se obracím na každého osobně, na tebe, drahé děvče, na tebe, drahý chlapče, protože „jsi vzácný“ v Božích očích (Iz 43,4), jak nás učí Bible a jak to mnohokrát ukázal Ježíš. Zároveň posílám toto poselství všem, protože jste všichni důležití a protože společně, blízcí i vzdálení, projevujete touhu každého z nás růst a obnovovat se. Připomínáte nám, že jsme všichni dětmi, bratry a sestrami, a že nikdo nemůže existovat bez toho, že by ho někdo přivedl na svět, ani růst, aniž by měl bližní, které může milovat a od nich přijímat lásku.

A tak vy, holky a kluci, jste radostí pro vaše rodiče a vaše rodiny a také pro lidstvo a církev, v níž jsme každý článkem dlouhého řetězu, který jde z minulosti do budoucnosti a pokrývá celou zemi. Proto vám doporučuji, abyste vždy pozorně poslouchali vyprávění dospělých – vašich maminek, tátů, prarodičů a praprarodičů! A zároveň nezapomínali na ty z vás, ještě tak mladé, kteří se již potýkají s nemocemi a těžkostmi, v nemocnici, nebo doma, na ty, kteří jsou obětí války a násilí, na ty, kteří trpí hladem a žízní, na ty, kteří žijí na ulici, na ty, kteří jsou nuceni být vojáky nebo utíkají jako uprchlíci, odloučení od svých rodičů, na ty, kteří nemohou chodit do školy, na ty, kteří jsou obětí zločineckých gangů, drog nebo jiných forem otroctví a zneužívání. Zkrátka všechny děti, kterým je dětství i v této době krutě ukradeno. Naslouchejte jim, vlastně naslouchejme jim, protože ve svém utrpení k nám promlouvají o skutečnosti, očima očištěnýma slzami a s houževnatou touhou po dobru, která se objevuje v srdci těch, kdo skutečně viděli, jak ošklivé je zlo.

Moji malí přátelé, abychom obnovili sebe i svět, nestačí, abychom byli spolu mezi sebou. Je třeba být sjednoceni s Ježíšem. Od něho dostáváme velikou odvahu, on je vždy nablízku, jeho Duch nás předchází a doprovází na cestách světa. Ježíš nám říká: „Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,5). To je verš, který jsem vám vybral jako ústřední téma 1. Světového dne dětí. Tato slova nás vyzývají, abychom se stali obratnými jako děti, které chápou novoty, jež v nás a kolem nás probouzí Duch Svátý. S Ježíšem můžeme snít o novém lidství a usilovat o společnost, která bude pozornější k našemu společnému domovu. Začneme od jednoduchých věcí, jako například pozdravit, požádat o dovolení, omluvit se nebo poděkovat. **Svět se proměňuje především skrze malé věci, nestydíme se dělat jen malé kroky.** Naše nepatrnost nám naopak připomíná, že jsme křehcí a potřebujeme jedni druhé, jako údy jednoho těla (srov. Řím 12,5; 1 Kor 12,26). A je toho ještě víc, drahé děti, člověk vlastně ani nemůže být šťastný sám, protože radost roste do té míry, do jaké ji sdílíme. Přichází s vděčností za dary, které jsme dostali a o které se na oplátku dělíme s ostatními. Když si to, co jsme dostali, necháváme jen pro sebe, nebo dokonce děláme scény, abychom dostali ten či onen dárek, zapomínáme, že největším darem jsme my sami, jedni pro druhé. Jsme „Božím darem“. Ostatní dary jsou potřebné, to ano, ale jen proto, abychom byli spolu. Pokud je k tomu nepoužijeme, budeme stále nespokojeni a nikdy nebudeme mít dost.

DOKONČENÍ

Ale když jsou lidé spolu, je všechno úplně jiné! Pomyslete na své přátele – jak je hezké být s nimi doma, ve škole, ve farnosti, v oratoři, všude... hrát si, zpívat, objevovat nové věci, bavit se, všichni společně, nenechat nikoho stranou. Přátelství je nádherná věc a roste jen tím, že se sdílíme, odpouštíme si, trpělivě, odvážně, kreativně, s fantazií, beze strachu a bez předsudků.

A nyní vám chci svěřit jedno důležité tajemství. Abyste byli opravdu šťastní, musíte se modlit, hodně a každý den, protože modlitba nás spojuje přímo s Bohem, naplňuje naše srdce světlem a vřelostí a pomáhá nám dělat všechno s důvěrou a pokojem. I Ježíš se stále modlil k Otci. A víte, jak mu říkal? Ve svém jazyce mu jednoduše říkal Abba, to znamená Tati (srov. Mk 14,36). I my to tak dělejme! Budeme ho cítit stále nablízku. Sám Ježíš nám to přislíbil, když řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“.

Milé holky a kluci, jistě víte, že se v květnu sejdem v Římě v hojném počtu s vámi, kteří přijedete z celého světa! A tak, abychom se dobře připravili, doporučuji, abychom se modlili stejnými slovy, jaká nás naučil Ježíš – Otče náš. Modlete se ho každé ráno a každý večer a pak také v rodině, se svými rodiči, bratry, sestrami a prarodiči. Ale ne jako říkanku, to ne! Myslete přitom na slova, která nás Ježíš učil. Ježíš nás zve, abychom spolu s ním byli hlavními hrdiny tohoto Světového dne dětí, abychom s ním tvořili nový svět, lidštější, spravedlivější a pokojnější.

On, který se obětoval na kříži, aby nás všechny shromáždil v lásce, on, který zvítězil nad smrtí a smířil nás s Otcem, chce skrze nás pokračovat ve svém díle v církvi. Přemýšlejte o tom, zejména ti z vás, kteří se připravujete na první svaté přijímání. Drazí, Bůh, který nás odjakživa miluje (srov. Jer 1,5), na nás shlíží pohledem lásky jako nejlaskavější z tatínků a nejněžnější z maminek. On na nás nikdy nezapomíná (srov. Iz 49,15) a každý den nás provází a obnovuje svým Svatým Duchem.

Spolu s Pannou Marií a svatým Josefem se modleme:

Přijď, Duchu Svatý,
ukaz nám svou krásu,
která se odráží ve tvářích dětí země.
Přijď, Ježíši,
který tvoříš všechno nové,
ty jsi cesta, která nás dovede k Otci,
přijď a zůstavej s námi.
Amen.

Řím, Sv. Jan v Lateránu 2. března 2024

PAPEŽ FRANTIŠEK

DÍVAT SE NA DRUHÉHO S LÁSKOU - ROMANO GUARDINI

Bůh vidí, co žije za výrazem tváře, za gestem a postojem. Ať jsou ovládány sebesilnější vůlí, ať je jejich hra jakkoli klamná, nebo i když v nich panuje všechna lest přírody: pro Boha jsou otevřeny beze zbytku. Čas od času udělá někdo něco nesmyslného, nešikovného, neúčelného. Ve skutečnosti měl však úplně jiný úmysl. Jenomže se mu to nepodařilo... A někdo by zase chtěl říci, jak co myslí, ale nenachází k tomu slova... Třetí by chtěl vyjádřit nějaké smýšlení, ale jeho výraz a gesto ho neposlouchají... Což někdy nevíme velmi přesně, co by bylo třeba říci, chceme to říci čistě a upřímně – a zůstaneme němí? Stává se dokonce, že něco chceme, a nevíme co. Že cítíme jakési nutkání, že zneklidníme, a přitom nerozumíme sami sobě. Mnoho bídy pramení z toho všeho. Odtud se dopouštíme jedni na druhých mnoha křivd. Bůh je však ten, který vidí – vidí a vnímá to, co nenalézá svůj výraz, co nemůže být zřejmé ani samo sobě. Chce-li Písmo svaté vyjádřit, že je něco měřeno absolutní mírou pravdy, že je to zevrubně zkoumáno, pak říká, že je to „před Bohem“. Je velký rozdíl mezi tím, čím „jsou věci před Bohem“ a čím jsou „před lidmi“ nebo samy před sebou. V tom, že se všechno dění děje před Bohem, koná se ustavičný Boží soud nade vším, co je a co se děje. On vidí všechno, v celku i v jednotlivostech, zvnějšku i uvnitř, v příčině i následku.

BOŽÍ LÁSKA TVOŘÍ A VYKUPUJE

Není to hrozné, být takto viděn? Stát v tomto nemilosrdném jasu? V laboratořích a v nemocnicích jsou místnosti celé bílé, se sporým nábytkem, celé ze skla, silně osvětlené, nesnesitelně jasné; není tam koutek, trocha tmy, kam by se člověk mohl ukrýt. Což jsem před Bohem jako nemocný, vydaný na operačním sále pohledům lékaře? Člověk může být viděn různými způsoby. Vidoucí pohled neodráží jen to, co je, ale působí i na to, na co se dívá. Vidět – to je činnost. Vidění působí, že se něco děje s tím, kdo je viděn. Můžeme se na někoho dívat nevraživě. Takový pohled uráží. Působí, že se ten druhý zatvrzuje... Můžeme se na druhého dívat se zvědavostí, smyslně nebo se zlobou. Takový pohled zraňuje a narušuje. Nutí k sebeobraně... Můžeme se na druhého dívat s jasnou lhostejností. Takový pohled mrazí, pokořuje, zneuctňuje. Můžeme se také na druhého člověka dívat s úctou. A ten tím získává prostor a svobodu sám v sobě... Můžeme se na něj dívat se zalíbením a s dobrotou. A on získává odvahu... Můžeme se na druhého dívat s láskou. A v něm se otevírá, co bylo uzavřeno. Jeho síly rostou, přichází sám k sobě. Bůh je ten, který vidí. Ale jeho vidění je láska. Jeho vidění objímá. Pohledem objímá své tvory a povzbuzuje je, protože „nemá v nelásce nic z toho, co stvořil“, vždyť už jednou viděl, že „všechno bylo dobré“. Vidí zlo a posuzuje ho. Vidí hřích a soudí jej. Jeho rozsudek zasahuje až na dno a nic se před ním nemůže ukrýt. Ale on sám nám řekl, že je ten, který miluje, slitovává se, odpouští, je Vykupitel. To všechno je v jeho pohledu. Boží láska tvoří a vykupuje. Boží pohled není takový, že by našel něco hotového a díval se na to, nýbrž je to sama tvůrčí láska. Je to sama moc, která dává bytí smysl a pozvedá z úpadku. Bůh vidí – to znamená, že obrací svou tvář k člověku; právě tím dává člověku jeho tvář. Jsem sám sebou proto, že ON mě vidí. Duše žije z toho, jak se na ni Bůh s láskou dívá... Je v tom nesmírná hloubka, blažené tajemství. Bůh je ten, který se dívá s láskou. Ten, z jehož pohledu se věci stávají samy sebou... Z něhož jsem i já sám sebou.

Romano Guardini: O živém Bohu (Vyšehrad 2002)

O ODPOUŠTĚNÍ VINY

Katecheze papeže Františka, generální audience 4. 11. 2015

Drazí bratři a sestry, nedávno skončené zasedání biskupské synody zevrubně reflektovalo povolání a poslání rodiny v životě církve a současné společnosti. Tato událost byla milostí. Život se však nezastavuje a zvláště se nezastavuje rodinný život! Vy, drahé rodiny, jste stále na cestě. A na stránky konkrétního života nepřetržitě píšete krásy evangelia rodiny. Ve světě, kde občas život a láska vysychá, denně promlouváte o velkém daru, kterým je manželství a rodina.

Rád bych dnes zdůraznil jeden aspekt: rodina je velkou cvičebnou vzájemného dávání a odpouštění, bez něhož žádná láska nemůže trvat dlouho. Láska bez dávání a bez odpouštění nevydrží, nevytrvá! V modlitbě Otčenáš nás Ježíš učí prosit Otce: *„Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“* A dodává k tomu: *„Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš nebeský Otec vám neodpustí vaše poklesky“* (Mt 6,12.14-15). Bez odpouštění žít nelze anebo přinejmenším nelze žít dobře, zejména v rodině. Každý den si vzájemně působíme příkoří. Tyto poklesky způsobené naší křehkostí a naším sobectvím musíme zaúčtovat. Od nás se však žádá, abychom rány, které si způsobujeme, vzápětí hojili, a abychom porušené rodinné tkanivo neprodleně opět obnovovali. Čekáme-li příliš dlouho, všechno se stává obtížnějším.

Hojení ran a snímání vin má jednoduché tajemství: nikdy nekončit den bez prosby o odpouštění, bez smíření mezi manželem a manželkou, rodiči a dětmi, mezi sourozenci... mezi snachou a tchyní! Naučíme-li se prosit bezodkladně o prominutí a vzájemně si odpouštět, rány se hojí, manželství utužuje a rodina se stává domem, který je kompaktnější a odolává otřesům našich malých i velkých špatností. A není k tomu zapotřebí velkých prohlášení, stačí pohlazení a všechno pomine, a začíná se znovu. Nikdy den nezakončit válkou!

Naučíme-li se takto žít v rodině, budeme si tak počínat i navenek, kdekoliv se ocitneme. Je snadné upadat v tom do skepse. Mnozí, včetně křesťanů, si myslí, že je to přehnané. Říká se: ano, jsou to krásná slova, ale není možné je praktikovat. Tak tomu ale díky Bohu není. Přijetím odpuštění od Boha jsme s to sami druhým odpouštět.

Také v tom oživila synoda naši naději. Schopnost vzájemně si odpouštět je součástí povolání a poslání rodiny. Praxe odpouštění nejenom chrání rodiny před rozpadem, ale pomáhá společnosti, aby byla méně zlá a méně krutá. Ano, každé odpuštění zaceluje trhliny domu a upevňuje jeho zdi. Církev, drahé rodiny, je vám stále po boku, aby vám pomáhala stavět váš dům na skále, o které mluvil Ježíš. Nezapomínejme na slova, která tomuto podobenství o domu bezprostředně předcházejí: *„Ne každý, kdo mi říká: »Pane, Pane!«, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli nebeského Otce“.* Ujišťuji vás, drahé rodiny, že budete-li schopny ubírat se stále rozhodněji cestou blahoslavenství, učit se a vyučovat vzájemnému odpuštění, pak v celé velké rodině církve poroste schopnost dosvědčovat obrodnou sílu Božího odpuštění.

Křesťanské rodiny mohou opravdu mnoho vykonat pro dnešní společnost i pro církev. Modleme se, aby rodiny byly stále více schopny žít a tvořit konkrétní cesty smíření, na kterých nikdo nebude vydán na pospas tíži svých vin. A řekněme společně: *„Otče náš, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“*

7. DEI VERBUM – 1. ČÁST

VĚROUČNÁ KONSTITUCE O BOŽÍM ZJEVENÍ

Písmo svaté a posvátná tradice

V roce 2013 řekl Benedikt XVI. o konstituci Dei verbum, že „díky papeži [Pavlu VI.] a díky světlu Ducha svatého, který byl na koncilu přítomen, vznikl dokument, který je jedním z nejkrásnějších, a dokonce nejinovativnějších z celého koncilu, a který musí být ještě mnohem více studován“. Zároveň také připomněl, že při práci na tomto dokumentu byl kamenem úrazu „problém Zjevení“, konkrétně šlo – jak brzy sami uvidíme – „o vztah mezi Písmem a tradicí“. Ve hře tedy byla také otázka, jak správně vykládat Písmo svaté a jaký význam při tom hraje posvátná tradice. Papež **Benedikt XVI. tehdy připomněl: *Písmo je zajisté slovo Boží a církev stojí pod Písmem. Ona je poslušná Božímu slovu a nestojí nad ním. A přesto je Písmo Písmem jen proto, že existuje živá církev a její živé společenství. Bez živého společenství církve je Písmo obyčejnou knihou...***

Písmo svaté je tedy možné číst autenticky a plnohodnotně pouze s církví. Církev je ve službě Božímu slovu. A mohli bychom říci, že právě ona „láme“ a „rozdává“ slovo Boží, tím že neustále usiluje „Písmo svaté číst a vykládat v témž Duchu, ve kterém bylo napsáno“ (DV 12). „Bůh, který kdysi promluvil, nepřestává mluvit se Snoubenkou svého milovaného Syna“ a skrze Ducha svatého „zaznívá živý hlas evangelia v církvi a skrze ni ve světě...“ (DV 8). Bůh zkrátka svěřil církvi nezastupitelné místo.

Stručná historie konstituce Dei verbum

Text dogmatické konstituce Dei verbum má za sebou obzvláště spletitou historii, proto se tomuto tématu budeme věnovat poněkud obsírněji. Někteří považují za počátek konstituce Dei verbum již ten den, kdy papež Jan XXIII. ohlásil záměr svolat ekumenický koncil (25. ledna 1959). Jak už víme, předpřípravná komise v následujících měsících sesbírala podněty z celého světa a pro nás je v tuto chvíli zajímavé, že mnoho došlých odpovědí se týkalo právě tématu Zjevení, tradice, Písma a jejich vzájemného vztahu. Dne 5. června 1960 Jan XXIII. ukončil oficiálně „předpřípravnou část“, na kterou navázala „přípravná část“, kdy papež ustanovil deset komisí, které se měly zabývat již konkrétními tématy, jež vzešla z došlých odpovědí. Teologická komise, kterou řídil kardinál Alfredo Ottaviani, připravila již v létě 1960 schéma „Konstituce o pramenech Zjevení“. Je důležité zdůraznit, že první kapitola připravovaného dokumentu se jmenovala: „Dvojí pramen Zjevení“. Počítalo se totiž s tím, že jak Písmo, tak tradice jsou dva prameny Božího Zjevení. **Koncilní otcové v létě roku 1962 dostali do rukou pět kapitol schématu dogmatické konstituce o Božím Zjevení.** V předvečer Druhého vatikánského koncilu, tedy 10. listopadu 1962, měl pětatřicetiletý profesor teologie, jistý **Josef Ratzinger**, přednášku pro německé biskupy. Ve svém příspěvku Ratzinger poukázal na to, že **Písmo a tradice nejsou dva „prameny zjevení“**, ale že – přesně obráceně – událost Božího zjevení je jediným pramenem jak Písma, tak tradice. Teologové Yves Congar, Karl Rahner, Josef Ratzinger a Jean Danielou se proto pokusili vypracovat nové návrhy schématu o Božím zjevení. Henri de Lubac upozorňuje, že právě otázka „dvou pramenů“ Božího zjevení si vyžádala nejvíce diskuzí, včetně přímého zapojení papeže Jana XXIII. Vše nakonec vyústilo v ustanovení nové komise.

DOKONČENÍ

Vzhledem ke komplikacím, které schéma o Božím Zjevení provázely, navrhovali někteří koncilní otcové, aby se pokusy o jeho vypracování zcela odložily, s tím, že by stačilo, kdyby se některá klíčová prohlášení o tradici zahrnula do plánované konstituce o církvi. Proti tomu byl ovšem papež, tentokrát již Pavel VI., který v závěrečné řeči na konci druhého jednání mluvil o nutnosti toto téma znovu otevřít na třetím koncilním zasedání, když přislíbil, že na otázku Božího zjevení, „koncil v budoucnu nabídne odpověď“. **Dne 7. března 1964 vznikla v rámci komise pro nauku „podkomise“, ve které sedmi koncilním otcům pomáhali teologové** (například již zmínění Congar, Rahner a Ratzinger). Text byl nově rozdělen do šesti kapitol, ovšem nejpálčivější otázky ohledně vztahu tradice a Písma zůstávaly stále nevyřešené.

Poté, co byl schválen text prvních dvou kapitol o Božím zjevení, bylo možné přejít k práci na dalších čtyřech kapitolách o Písmu svatém. Ve vztahu k Písmu bylo zdůrazněno, že se nejedná o nějakou obyčejnou knihu, ale o skutečnost liturgickou a prorockou a že sám Duch svatý dává její správnou interpretaci. Byla odmítnuta teze o absolutní bezchybnosti Písma, ale zároveň bylo potvrzeno, že knihy Písma svatého jsou zcela pravdivé v tom, co se týká naší spásy. Skutečně se v Bibli nacházejí mnohé představy, které jsou poplatné své době. Písmo tedy není „bezchybné“, neboť lidé jsou jeho „praví autoři“ (DV 11), ale protože je inspirované Duchem svatým, je zcela „neomylné“ v pravdě, která se týká naší spásy. **Přepřipravenou verzi textu konstituce o Božím zjevení otcové dostali den před koncem třetího období s výhledem, že se o tomto návrhu bude hlasovat během čtvrtého a posledního koncilního zasedání.** Připomínek, ke kterým bylo třeba přihlédnout, se sešlo 1498. Většina se (samozřejmě) týkala klíčové druhé kapitoly „Předávání Božího zjevení“. Konkrétně z tohoto hlasování vyvstala tři témata, kterým bylo třeba věnovat náležitou pozornost: vztahu mezi Písmem a tradicí, vztahu mezi inspirací a pravdivostí Písma a historicitě evangelií. *Písmo svaté je „Boží řeč“, posvátná tradice „předává Boží slovo“, „a to je důvod, proč církev nečerpá svou jistotu o všem, co bylo zjeveno, pouze z Písma svatého. Proto se má obojí přijímat a ctít se stejnou láskou a vážností“* (DV 9).

Práce na finálních úpravách šla dobře, až na hledání formulací tří zmíněných témat.

Papež Pavel VI. byl přímým účastníkem tohoto hledání a nakonec bylo potvrzeno, že:

1. Písmo není jediným zdrojem pravd víry, je zde ještě apoštolská tradice, a proto „církev nečerpá svou jistotu o všem, co bylo zjeveno, pouze z Písma svatého“ (DV 9).
2. „Knihy Písma svatého učí spolehlivě, věrně a bez omylu pravdu, kterou chtěl mít Bůh zaznamenanou v Písmě svatém pro naši spásu“ (DV 11).
3. Byla potvrzena historicitá čtyř kanonických evangelií. Církev pokládá za jisté, „že čtyři zmíněná evangelia, jejichž historičnost bez váhání potvrzuje, věrně podávají to, co Boží Syn Ježíš v době svého života mezi lidmi pro jejich věčnou spásu skutečně konal a učil až do dne, kdy vstoupil na nebe“ (DV 19).

Poslední hlasování o finální verzi dogmatické konstituci Dei verbum proběhlo 18. 11. 1965. Dlouhá a náročná práce byla nakonec korunována úspěchem, neboť ze 2350 hlasujících koncilních otců se jich proti vyhlášení tohoto dokumentu vyjádřilo pouze šest.

P. JOSEF HONKA (+ZEMŘEL 23.6. 2004)

Celé město jásalo nad návratem salesiánů do Fryštáku, když sem na podzim roku 1993 přišel po dlouhé době komunismu první salesián, otec Josef Honka. Přišel na faru i se svým bratrem P. Stanislavem a dvěma sestrami, které dělaly hospodyně.

Otec Josef Honka, že se vyučil elektrikářem pro Vítkovické železářny a už coby učeň denně navštěvoval salesiánskou oratoř v Ostravě. Fryštácký Ústav byl pro něj srdeční záležitostí a už před nástupem do noviciátu v Hodoňovicích zde učil kluky elektrikářskému řemeslu. Vystudoval konzervatoř v Ostravě a v pozdějších dobách ve Fryštáku rád učil farníky zpívat písně z nového Kancionálu včetně Ordinária.

Prožil více než dva a půl roku (do amnestie r. 1960) ve vězení za podvracení republiky a nepovolenou náboženskou činnost a byl také v jáchymovských dolech. Po propuštění pracoval v dělnických profesích a v roce 1967 byl tajně vysvěcen biskupem Štěpánem Trochtem, ale své kněžství musel dva roky tajit. Jako kněz působil a opravoval kostely v Napajedlech, Nedakonicích, Fryštáku a Jalubí. Každý člověk, který prožije vězení, ponížení, obrovský stres a pronásledování je tím nějak poznamenán. V dobách totality se snažil o kontakt se salesiány a zůstat věrný svému povolání. I farníci z posledního působíště v Jalubí na něj s láskou vzpomínají. Možná nevíte, že se ve Fryštáku snažil o obnovu Slavnosti Božího těla, divadelních představení, světil svaté obrázky v přírodě, navštěvoval nemocné a křtil. Snažil se, aby naše město mělo vždy dobré jméno a pověst.

*Jsk***P. FRANTIŠEK BEZDĚK OSLAVIL NEUVĚŘITELNÉ KULATINY**

Dlouholetý disácký ředitel střediska ve Fryštáku, či komunity, nejlépe obojího, který oslavil své „2x30“ sice již 29. 4., ale ve Fryštáku má k tomuto výročí mši sv. v našem kostele sv. Mikuláše v sobotu 1. 6. – tedy na Den dětí. Protože „Kdo si hraje, nezlobí“, a to v každém věku.

Rádi bychom otci Františkovi na stránkách Farníčku poděkovali za jeho dlouholeté duchovní vedení ve fryštácké farnosti. Zanechal tady svou nesmazatelnou stopu.

A v jeho dalším působení mu přejeme hlavně hodně zdraví, neutuchající elán a Boží požehnání i do dalších let.

07.06.24

NOC KOSTELŮ

KOSTEL SVATÉHO MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

- 16:30 – 17:30 Program pro děti: Detektivem v kostele a tvořivá dílna
- 17:30 – 18:00 Dětské hudební pásmo
- 16:30 – 17:30 Prohlídka kostela sv. Mikuláše a varhan
- 16:30 – 17:30; 19:00 – 21:00 Prohlídka fryštáckých zvonů a věže
- 16:30 – 21:00 Prohlídka muzea P. Ignáce Stuchlého (fara)
- 16:30 – 18:00; 19:00 – 21:00 Farní kavárna na farním dvoře

HLAVNÍ PROGRAM:

- 18:15 – 19:00 Mše svatá
- 19:00 – 19:30 Cimbálová muzika
- 19:30 – 20:00 Varhanní hudba
- 20:00 – 20:30 Mladé srdce – schola mladých
- 20:30 – 21:00 Biblické tance
- 21:00 – 21:45 Taizé - meditativní zpěvy smíšeného sboru
- 21:45 – 22:00 Tiché rozjímání a osobní modlitba
- 22:00 – 22:15 Závěrečná modlitba a požehnání
- 19:15 – 21:00 Prohlídka kaple sv. Antonína Paduánského na Skalce

Foto: Roman Sehnal

1.6. Památka svatého Justina
2.6. 9. neděle v mezidobí
5.6. Památka svatého Bonifáce
7.6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
9.6. 10. neděle v mezidobí
11.6. Památka svatého Barnabáše
13.6. Památka svatého Antonína z Padovy
16.6. 11. neděle v mezidobí
21.6. Památka svatého Aloise
23.6. 12. neděle v mezidobí
28.6. Památka svatého Ireneje
29.6. Slavnost svatých Petra a Pavla
30.6. 12. neděle v mezidobí

POZVÁNKY

Lékařům, zdravotním sestrám, nemocničním kaplanům a dalším pracovníkům ve zdravotnictví, ale také všem lidem dobré vůle je určena pouť, která se bude konat v sobotu 15. června 2024 na Svatém Hostýně.

Mše svatá začne v 10.15 a poté v 11.30 následuje modlitba křížové cesty od Ludmily Nováčkové. Pouť lékařů a pracovníků ve zdravotnictví pořádá na Svatém Hostýně již čtrnáctým rokem Centrum pro pastorační nemocných v olomoucké arcidiecézi a Katolická asociace nemocničních kaplanů společně s Maticí svatohostýnskou a místní duchovní správou.

Zveme Vás na Pouť ke cti svatého Antonína z Padovy, v neděli 16. června.

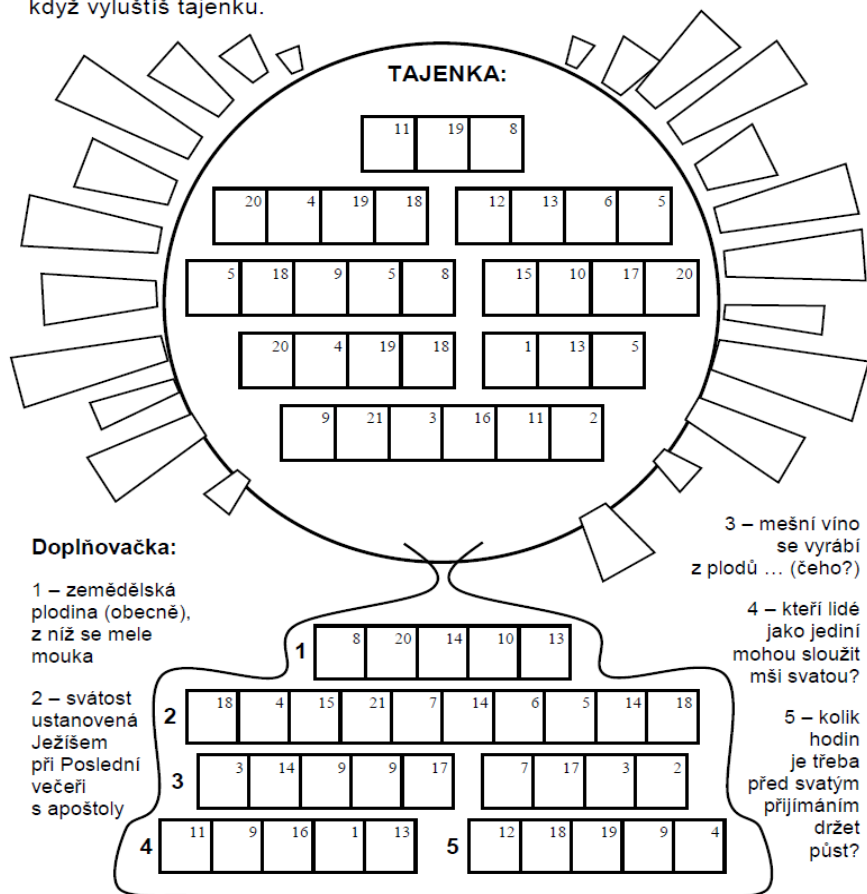
Mše svatá, kterou bude celebrovat P. Antonín Klaret Dambrowski OFM, začne v 15 hodin u kaple na Skalce.

Po skončení mše svaté bude opět připraveno menší občerstvení.

Všichni jste srdečně zváni.

JÁ JSEM CHLÉB ŽIVOTA

Člověk k životu nutně potřebuje jídlo. Základní potravinou je chléb. Někdy říkáme „chléb“, a myslíme tím všechno důležité. Člověk však potřebuje nejen pokrm pro tělo, ale i pro duši. Proto Pán Ježíš řekl: „Nejen chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“. A sám sebe označil za „chléb života“. Co nám tento „chléb“ přinese? To se dozvíš, když vyluštíš tajenku.

Čísla v tajence jsou písmena ze správně vyluštěné doplňovačky.

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 1. 6. 2024 V NÁKLADU 200 KS.